

DE NOODZAAK EN WAARDIGHEID VAN DE WAARHEID

2 juli 1954.

Goedenavond vrienden.

De bijeenkomst wordt door de intelligentie met de gebruikelijke mededeling geopend nl. dat zij niet alwetend zijn en zelfs fouten kunnen maken en dat wij dus zelf goed moeten nadenken en eventueel op- of aanmerkingen kunnen maken. Hierna wordt geadviseerd met het stellen van vragen en het opgeven van onderwerpen, waar men een gehele week vóór de indiening over kan denken, rekening te houden met de andere toehoorders, dus dat ook dezen van de antwoorden en de te behandelen onderwerpen kunnen leren. Dan vervolgt de intelligentie.

Van de "berichtendienst" heb ik op het ogenblik nog zeer weinig doorgekregen en de doorgekomen punten zijn van zo weinig belang dat wij ze voorlopig achterwege laten. Zou in de loop van de avond, door nieuwe ontwikkelingen, door ons toch weer een belangrijk bericht naar voren komen, weest u ervan overtuigd dat wij u dit zonder aarzeling zullen medeelen, in elke rubriek, behalve "Het Schone Woord".

Ik zou hedenavond dan met u willen spreken over "de noodzaak en waardigheid van de waarheid", u zult zeggen: wat heeft dat te maken in een ietwat onsamenhangende reeks van verhandelingen, zoals u ons die de laatste tijd voorziet, wat is dat eigenlijk voor een bedoeling? Waarheid, we weten allemaal wat waarheid is. En wanneer u dat in het diepste van uw hart zegt, dan zitten we voor het eerste gevarenpunt dat praktisch ieder schepsel tegenkomt onderweg, want wat is waar? Is het waar dat de aarde rond is, of is ze plat? Wie zal het zeggen? Natuurlijk, er zijn duizenderlei bewijzen, maar er is altijd wel weer een aannemelijke theorie op te bouwen, waardoor het toch ook anders zou kunnen. Leeft de mens honderd keer of slechts eenmaal, wat is de waarheid? Ja, ik wil zelfs verder gaan, heeft Jezus geleefd of heeft Hij niet bestaan? Wat is de waarheid? Wanneer mijn ogen iets zien, wat is de waarheid? Als u hier allemaal bij elkaar staat, u kijkt daar het venster uit, er rijden 2 auto's op elkaar met een daverende slag. Kunt u mij zeggen, na één minuut waarneming, welke kleur die wagens hadden en welk model? De een zal zeggen: "het was bruinachtig", de ander zegt: "nee, het was meer beige", een derde die stemt voor grijs en er is er zelfs één die meer voelt voor rood. Wat is de waarheid? Toch is elk van de waarnemers, wanneer hij zijn verklaring geeft, overtuigd dat hij het goed weet, hij ziet dit als een volledige waarheid, anders zou hij het niet zeggen.

Dus waarheid, laten we dat even vastleggen, is een zuiver persoonlijke factor. De waarheid van de mensen onderling kan verschillen. Moeten we dan misschien iets anders in de plaats zetten wanneer wij spreken over "de waardigheid van de waarheid"? We zouden het misschien kunnen vervangen door het woord "oprechtheid". En nu is niets zo moeilijk als wel geheel oprecht en waar te leven. Je kunt in je hele leven altijd naar buiten toe eerlijk en netjes zijn, je kunt altijd tegenover je medemensen zelfs royaal, edel, eerlijk en vriendelijk zijn maar: bent u waar? Bent u werkelijk waar, is dat de waarheid, of schuilen er ergens van binnen, als wilde dieren in hokken gekooid, hartstochten die niet los konden breken? Heeft u ergens op een plankje opzij in de hersens een hele verzameling leugens die maar groeit en groeit, omdat u toch één bepaalde waarheid wilt ontlopen? Is dat waar wat u allemaal denkt te zijn, is het waar wat u denkt te beleven, is het waar wat u ziet in de wereld? Het is niet voor niets dat we direct beginnen met te zeggen: wat is waarheid?

En nu wil ik trachten voor u de waarheid te analyseren. Het is natuurlijk erg moeilijk, want ook ik kan niet een absolute waarheid kennen. Daar is meer over gesproken en we weten nu geloof ik allemaal dat we het hier althans op sommige vergaderingen het er over eens zijn geworden dat er maar één werkelijke waarheid is, en dat is God, omdat God de totaliteit is en dus ook het volledige overzicht van de dingen en krachten. Maar, wanneer een hond - ik begin maar weer laag bij de grond - wanneer een hond zegt: "mijn meester is mijn god", is dat dan waar? Ja, dat is waar. Toch is die meester geen god, maar voor de hond is alles wat er aan goeds en kwaads bestaat, alles wat er van belang is in het leven, samengebracht in die mens, die

meester of die meesteres, zonder welke hij, misschien niet eens meer zou willen, durven of kunnen leven. Die mens is het leven van het dier, die mens is voor het dier "god".

En wanneer het dier zou kunnen spreken en het zou zeggen tegen alle andere dieren: "jullie vergissen je, maar mijn meester is de god, die meesters van jullie tellen niet mee, dat zijn maar lastige wezens met eigenaardige lucht aan de broekspijpen, dat zijn wezens die je altijd aan willen halen, net als je wilt spelen of omgekeerd, met je willen spelen als je wilt slapen, maar mijn meester is een god. Het dier zou de waarheid spreken voor zover als het dat zou zien. En nu zijn honden gelukkig noch katten noch mensen. Ze zouden met een ietwat minachtend gezicht naar elkaar kijken en met een korte snauw, zoiets van: "jij bent ook gek", rustig huns weegs gaan, in de rustige verzekerdheid dat zij weten wie god is, hun meester.

Hoe vaak gebeurt het bij mensen niet, hetzelfde? Wij willen waar zijn, wij willen de waarheid geven, maar zelfs de waarheid die wij kennen wanneer we jong zijn op aarde, laten we zeggen, 18, 19, 20 jaar, storm-doordrongen mensen, gejaagd door de gloeiende wind van het leven, die nu, juist nu, zoveel geeft, die zoveel fouten doet zien en zoveel verbeteringen doet denken in de toekomst, die zo heerlijk vol zit met streven, die waarheid is een andere dan de waarheid die we hebben wanneer, dicht bij de overgang misschien reeds, we neerzitten in de bezonkenheid van een rijpe leeftijd. Die waarheden zijn niet gelijk. Hoe kunnen we dan een waardigheid toekennen aan die waarheid? Is het dan niet erg moeilijk eigenlijk om zelfs je eigen waarheid te respecteren? En toch moet je daar respect voor hebben, want de waarheid is het erkennen van een groot, heel groot iets dat in de mens leeft, de eerlijke oprechtheid van zijn denken en streven, geuit in daden waar je het niet mee eens bent, gedachten misschien waarvan je zegt: o, maar dat is waanzinnig, dat is te gek om los te lopen.

Toch, wanneer ze oprecht zijn en waar, wat geven ze niet aan de wereld een heerlijke kracht, wat is er geen waardigheid in een mens die oprecht gelovend in een geloof, in een ideaal, in een mens, desnoods het verderf ingaat? Wat is er geen waardigheid in een mens die, ondanks gemeenschap en oordeel van de massa, zijn waarheid sterk en strak neerzet, als een grenslijn getrokken tussen mogelijkheid en onmogelijkheid? Hier regeert de waarheid.

Soms zijn die mensen onuitstaanbaar voor hun medemensen, daar ben ik het mee eens, want het is erg moeilijk, wanneer steeds de hamer van een halve waarheid bonzend neerdreunt op een moe gepraat hoofd, wanneer elk gesprek altijd weer diezelfde kant uitgaat, wanneer ze altijd weer die stommititeiten - we voelen dat het domheden zijn, dwaasheden - wanneer ze die naar voren brengen, ach, dat is allemaal zo bitter, vrienden. Ze zijn het niet met ons eens over recht en rechtvaardigheid, ze zijn het niet met ons eens over de waarde van liefde, ze zijn het niet eens over al of niet God en op welke wijze we God moeten dienen, dat weten ze ook weer beter en anders dan wij. Wat moet je met zo'n mens beginnen. Ze denken politiek anders dan wij, zij noemen waarheid een behoefte die voor hen bestaat, maar niet voor ons, wat moeten we daarmee doen? Het zijn vijanden van ons zeggen ze, want ze willen de wereld die wij als waar, als goed zien, bederven en breken. Ja, we behoeven onszelf niet te offeren, want onze waarheid heeft niet onder te gaan omdat zij niet gelijk is aan de waarheid van anderen. Maar moeten wij niet achtung hebben voor iemand die in waarheid leeft en streeft?

Geloof u mij, wij zijn om bepaalde redenen het niet erg eens met sommige vormen van regering, maar ik voel meer voor een nationaalsocialist die nationaalsocialistisch is omdat dit zijn waarheid is en daar alles voor geriskeerd heeft of nog riskeert, voor een communist, die misschien als een moordenaar de wereld doorsluispt omdat dit het deel is van zijn waarheid, dan ik voel voor die twijfelachtige, huichelende mensen die geen waarheid kennen, maar alleen voordeel.

De waarheid van een mens, van zijn leven, de moed om je te bekennen tot datgene wat in je leeft, wat voor jou kracht en waarheid en eerlijkheid heeft, dat is iets dat hem recht verschaft op achting, eerbied, de waarheid is eerbiedwaardig. We kunnen dat niet zomaar voorbij laten gaan met een schouderophalen en dan zeggen: het is dwaasheid, het is mis, daar hebben ze nu weer eens een aardige blunder geslagen. Of dit nu gaat over een mandement van de bisschoppen of een besluit van een socialistische regering, of dit gaat over Churchill of Eisenhower of Malenkov, wanneer de waarheid spreekt door hen, de waarheid van hun denken en leven en voelen, niet beïnvloed door enigerlei bijbedoeling, enigerlei secondaire, zelf-zuchtige gedachten, dan zijn zij eerbiedwaardig, dan moeten we daar respect voor hebben.

Vroeger, in de tijden van de Middeleeuwen, toen de mensen nog zo dicht bij de wereld en de aarde leefden, toen zij nog zo één waren met de dieren, och, ik behoef het u niet aan te halen, maar het was zo dat men zelfs een gerechtszaak heeft uitgevochten tegen rupsen en deze

verbannen heeft of zelfs ter dood veroordeeld; tegen varkens, dat is meermalen voorgekomen. Men was nog zo dicht bij die wereld en bij die aarde, dat men eigenlijk al zijn menselijk denken ingeschapen heeft. Wat natuurlijk onwaar was. Maar in diezelfde tijd konden tegenstanders elkaar respecteren. En er zijn scènes geweest die in uw tijd misschien onvoorstelbaar lijken. Een inquisiteur van het Heilig Officie, die z'n slachtoffer tot de brandstapel bant, hem verdoemt en tot hem gaat en hem de laatste maal vraagt: "bekeer je" en hem dan de hand schudt en zegt: ik zal God vragen om je toch kracht te geven, want ik heb eerbied voor de wijze waarop je de beproevingen hebt doorstaan. En het antwoord van de veroordeelde die zo dadelijk in de foltering van barstend vlees en vlammen onder moet gaan: Wanneer u gehandeld hebt naar uw geweten, heer, zo zal ik intreden bij de Meester, dat u dit niet wordt aangerekend. Dat was mogelijk in een oude tijd, een tijd waarin men elkaar bevochten heeft tot op de dood vaak, maar de overwonnen tegenstander gespaard heeft en ridderlijk behandeld.

Zijn de mensen van heden dan minder dan die primitieven die geen letter konden lezen en wier gedachten meestal meer gevoed waren met bijgeloof, jacht en strijd dan met de waarheden van de Eeuwige? Konden die dat dan wel en kunt u dat dan niet? Gij wereld, die scheppend een technische cultuur en beschaving die ver uitgaat boven alles wat de laatste honderdduizend jaar op aarde geweest is. U mensen, van wie denkers voorzichtig priemend zoeken naar de kern van de oneindigheid, die het heelal ontleden, die doordringen in de wereld van het kleine en de microkosmos maken tot een dienstbare krachtbron voor uw behoeften en belangen, kunt u dan niet de eerbiedwaardigheid van de waarheid respecteren?

Kunt u dan niet, ook wanneer uw oordeel zegt: "de waarheid die in mij leeft is een andere dan de uwe", zonder lachen, respecteren dit eerlijk zoeken, de wereld van waarheid, waarin een andere ziel naar God strevend bestaat en leeft? Wanneer wij dit inzien, wanneer wij de rechtvaardige waarheid zien die in een ieder de gevolgen van die waarheid op doet bloeien, de waarheid, zijnde het zaad, de ervaring de bloem. Degene die de wereld ziet, mensheid die worstelt om licht en vrede, kan die nog zeggen: onrechtvaardig en niet eerbiedwaardig is de waarheid, ook wanneer die waarheid niet de mijne is?

Vrienden, wij noemen ons "Orde der Verdraagzamen" en we zouden ook u graag, zeer graag, zien gaan die weg van verdraagzaamheid. Maar als we dat willen doen, dan moeten we toch vóór alles leren te respecteren de waarheid en de overtuiging van een ander, dan moeten we de glimlach om het kinderlijke terug weten te houden, opdat we niet kwetsen, dan moeten we het veroordelend woord over een onbegrepen waarheid, grendelen achter onze lippen, opdat het niet wordt een zwaard dat treft in het hart van een ander levend wezen, dan moeten we voorzichtig zijn hoe wij treden, vreemdelingen, in de vreemde waarheid van een oprecht mens. Laat ons dan niet lachen, spotten of laten wij ons toch vooral ook zelf niet verheffen boven al die mensen die misschien eenvoudig, misschien veel ingewikkelder zoeken naar het geheim van God. Laten wij niet lachen wanneer zij zeggen: "materie is God", laten wij niet lachen wanneer zij zeggen: "geest is God", laten we niet lachen wanneer ze zeggen: "wij zijn God". Laten wij zeggen: "zij zijn eerlijk".

In hen is de waarheid van een gevestigde overtuiging, durven zij deze waarheid en overtuiging uitleven tot de laatste consequentie, zo ja, in de waarheid zijn zij ons eerbiedwaardig, achten wij hen en zullen trachten hen te beschermen tegen de dwaasheden die zij misschien begaan in een wanbegrip o.i. althans, in hun leven. Dan zullen wij dienen, dan zullen wij trachten het licht te zijn, het licht dat niet verlokkelijk als een reclame roept: wordt spiritist, rozenkruiser, vrijmetselaar, Katholiek, Lutheraan, Calvinist, niet het reclamelicht dat lokt: "bij ons alleen is de beste kwaliteit, ons alleen is de waarheid", maar het zachte licht dat schijnende de zoeker licht geeft in zijn duisternis, hem draagt in een liefdevolle streling, hem toont de weg die hij gaat en de landen die hij doorkruist.

Dan hebben wij onze eigen waarheid eerbiedwaardig gemaakt, omdat we haar met hart en ziel beleefd hebben. Dit, vrienden, was ons onderwerp voor deze avond. Ik hoop dat u het niet teveel een preek hebt gevonden, maar zo'n enkele keer dan moet het er toch weer eens even uit, dan willen we toch weer graag eens even zeggen: vrienden, we komen hier nu wel gezellig bij elkaar en we proberen wel licht te geven in zoveel zaken van algemeen belang, maar er is een kracht die ons leidt, onze waarheid, verdraagzaamheid en naastenliefde, de noodzaak, wil het Al verder bestaan, wil de mensheid niet ten onder gaan en tot dier worden, in de verfoeilijke zelfzucht en waan die voortvloeien uit de zelfverheerlijking, die de ander ontkent, het recht van de ander ontkent. En daarom heb ik vandaag gesproken in hoofdzaak over verdraagzaamheid, want dit is de gouden draad die loopt door alle dingen. Wanneer wij

kunnen verdragen, kunnen wij leren begrijpen, wanneer wij begrijpen, leren wij lief te hebben, wanneer wij leren lief te hebben, leren wij God vinden. En daarmee, vrienden, geef ik het woord over aan de volgende spreker, die een onderwerp naar uw keuze voor u behandelen zal. Goedenavond.

DE GEESTELIJKE BEWUSTWORDING VAN DE MENSHEID

Goedenavond vrienden.

Nu ik mag vanavond dan een onderwerp behandelen naar uw eigen keuze en ik ben benieuwd wat het is.

Vraag: Zou u ons kunnen vertellen over de geestelijke ontwikkeling van de mens vanaf het tijdstip dat hij de mogelijkheid heeft tot ethische beschouwing over te gaan.

E.e.a. afhankelijk van zijn karaktervorming en het milieu waaruit hij voortkomt.

Zou u t.o. hiervan willen bespreken: A: de bewustzijnsgraden. B: de invloeden van vreugde- en leedemoties. (de mens in nood richt zich tot God) C: de openbaring van zijn deelgenoot zijn in de Goddelijke Harmonie. D: het zich in vrijheid overgeven of oplossen in de Goddelijke Harmonie?

Spreker: U heeft mij in ieder geval veel moeite bespaard, als ik het als boek uitgeef, dan heeft u voor de inhoud gezorgd en voor de titel. Nu ja, dat is geen hatelijkheid, hoor.

De geestelijke bewustwording van de mensheid, ja wat is eigenlijk de typische factor van de mens bij zijn bewustwording? Wanneer wij mens zijn, gaan wij over tot ook het beoordelen van onszelf. Dat is de eerste fase eigenlijk die men kent in het bestaan, via deze levensbaan, er zijn er meer, waarbij wij onszelf gaan bekijken. En waar je jezelf gaat bekijken, ga je een oordeel over jezelf vormen en daar heb je de simpelste vorm van de ethiek.

En nu gaan we onszelf steeds beoordelen, we gaan steeds zeggen: waar zijn we nu eigenlijk aan toe? Aardig, maar daardoor gaan wij ook eisen stellen, want wij stellen aan onszelf een eis. Stelt u zich nu maar voor, u zegt: ik wil graag rijk worden. Als u dan verder nadenkt dan zegt u: ja maar, ik werk er niet hard genoeg voor, als ik rijk wil worden dan moet ik harder werken. Dat is logisch, heel begrijpelijk, want de eerste bewustwording hoe de mens in zichzelf staat, staat direct in relatie met de materie. Nu zouden we willen zeggen: dat is de eenvoudige bewustzijnsgraad, dat is "mens" zonder meer. Maar als we de mens zonder meer hebben gehad, dan komt er natuurlijk nog wel eens wat anders bij kijken. Want op een gegeven moment zegt die mens: nu bereik ik wel alles, ik speel het nu wel heel aardig klaar, ik kan stoffelijk erg tevreden zijn, maar daar mankeert iets aan. Hé, zegt hij, "dat mij dat nu moet overkomen, ik schijn een deel van mijn leven over het hoofd te hebben gezien". Ja, wat gaat hij dan doen?

Ergens zijn dus onbekende machten die meespelen, er is ergens een God, of een demon of een duivel of een geest, een gnoom, een faun misschien, een eerste invloed in mijn leven.

Er zijn onzichtbare dingen rond mij en daar moet ik ook aan tegemoetkomen, want anders dan zou het heel anders gaan in mijn leven, dan zou ik tevreden en gelukkig kunnen zijn. O, maar dan moet ik ook rekening gaan houden met deze geestelijke invloeden. Dan hebben we de eindfase van het mens-zijn eigenlijk bereikt, het direct normaal en zonder meer mens-zijn.

En dan kom je tot de conclusie: ben ik nu eigenlijk alleen maar verplicht om een soort handeltje te drijven met de goden, is dat nu wel verstandig? En dan begint de eerste trap weer heel eenvoudig: laat ik die goden in loondienst nemen, ik ga voorlopig een offertje geven elke dag en wanneer ik ze dan nodig heb, ik heb ze voortdurend betaald, dan zullen ze mij wel helpen. Ook nog allemaal tamelijk simpel. En dan krijgen we ineens de realisatie: hé, wanneer ik rekening houd met de goden, ben ik gelukkiger, hé, hoe kan dat? In mij schijnt iets te zijn dat met die goden in verband staat. En dan krijgen we de realisatie waarbij de mens langzaam maar zeker wordt tot de lagere trap van priester. Ja, ik wil helemaal niet zeggen dat, als je nu op een gegeven ogenblik je realiseert dat God iets is wat in je leeft en waar je onmiddellijk mee te maken hebt, dat je dan direct een zwarte jas aan moet gaan trekken, een gekke hoed opzetten, een omgekeerd boord en gaan preken. Maar wat is een priester? Een priester is een

mens die offert. Op het moment dat de eerste werkelijke ethische bewustwording, ook geestelijk plaatsvindt en daarmee tevens de eerste trap van de esoterische realisatie, wordt de mens tot een priester die gaat offeren, zichzelf, zijn daden, zijn handelingen, overtuigingen en meningen aan een nog onbekende, maar grotere Macht die tot die mens spreekt.

Nu zult u zeggen: "daar merken wij soms weinig van en we zijn wel nog een trapje verder", maar dat ligt hierin, vrienden, dat ik natuurlijk, juist door het uitgebreide onderwerp, een beetje moet schetsen. En nu heb ik altijd geleerd, als je niet de tijd hebt om een goed portret te tekenen, zet dan maar een soort karikatuur in forse lijnen op, dan zul je altijd merken dat ze weten waar je het over hebt. En als het hier niet opgaat, mag u dat rustig zeggen, hoor, dat u me niet begrijpt, of dat u mij vervelend vindt. Zoals het is vertelt u het maar.

Nu, op het moment dat ik ga offeren, ga ik dus andere dan zuiver stoffelijke waarden mee in aanmerking nemen. En wanneer ik die mee in aanmerking ga nemen, krijg ik meer en meer het bewustzijn: er moet voor mij geestelijk iets mogelijk zijn. Ik ga daarover met anderen spreken, of in uw tijd gaat het zo: u neemt een hele hoop dikke boeken, zo dik, 15.000 bladzijden en je leest ze door en dan heb je misschien 3 of 4 woorden gevonden waarvan je zegt: dat heb ik begrepen, dat houdt me vast, dat brengt me iets dichterbij tot God. Maar je moet er moeite voor doen.

Zo gaat het met het praten natuurlijk precies hetzelfde. Als ik nu achteraf moet gaan tellen hoeveel honderd woorden ik hier gesproken heb vanavond als ik wegga en ik ga kijken, wat neemt u ervan mee, dan is dat misschien maar een heel klein beetje, maar dat hindert niet. Elk klein begrip, elk woordje dat u begrijpt en wat u dichterbij brengt bij het Goddelijke, is een stap vooruit in bewustwording. En dan komt u op een moment zover, dan zegt u: hé, maar ben ik dan wel de enige? Ik mag niet alleen voor mijzelf offeren, het zit verkeerd, als ik dat zo egoïstisch doe dan verwaarloos ik iets van dat Goddelijke, van die God, nee, dat is niet acceptabel. En daarom moet ik dan natuurlijk nu gaan proberen om te offeren ook voor anderen, begrijpt u? Ik ga iets doen voor een ander omwille van God, ik heb de hoogste trap van de priesterlijke stand bereikt. Ik ben niet alleen offeraar maar bewust offeraar, de ingewijde priester op de laagste trap.

De mens echter die gaat leven ook voor een ander en voor een ander gaat offeren, die vindt op een gegeven moment nieuwe krachten en bewustwordingen in zichzelf, want van alle kanten uit de schepping waarvoor hij offert, stromen hem bewustwordingen en gedachten toe. Het is als het ware of zijn hele wezen een kom is, een schaal, waar nu hij zichzelf heeft gegeven, van alle kanten de druppels wijsheid binnen komen vallen. En voor je het weet begint er iets te leven in je, dat je verder doet zien dan alleen met stoffelijke ogen, je gedachten gaan ver uit over zuiver materiële mogelijkheden. Je bent nu in een stadium gekomen, waarin je al bijna opperpriester zou kunnen worden.

Nu moet je nog vinden een waarheid in die wijsheid. Elke mens vindt zijn eigen machtswoord. Wie dat machtswoord vindt, die heeft iets zuiver persoonlijks, voor iedere mens is dat iets anders. Dat is niet allemaal gelijk, dat zou erg gemakkelijk zijn, dan zou je naar je buurman gaan en zeggen: zeg, heb jij dat machtswoord gevonden, geef het eens even aan mij, dan ga ik ook een beetje geestelijke bewustwording beleven. Dat gaat niet. U moet uit het totaal van de in u aanwezige wijsheid dat woord vinden. Heeft u dat, dan bent u aangenomen als het ware als leerling van Krachten die al weer boven dit zuiver materiële en menselijke peil staan.

Van hieruit gaat het langzaam maar zeker verder, want niet alles wat je leert is redelijk, d.w.z. je kunt dat niet zomaar in toepassing brengen. Neem nu maar wat wij tegen u zeggen en denk er eens eerlijk over na.

Komt u dan niet in de verleiding om te zeggen: nu ja, jullie hebben wel mooi praten, vrienden, maar vergeten jullie niet dat wij in een samenleving zitten, dat ik ook mijn boterham wil hebben met wat erop, dat ik vrouw en kinderen heb of een man en kinderen, dat ik de huisbaas moet betalen en de belastingambtenaar? Kijk, ziet u, dan krijg je de belemmering. Wij weten al in onszelf dat we een bepaald iets moeten doen, maar we durven nog niet, we voelen dat nog niet als zo'n grote noodzaak, gooi dat maar een beetje aan de kant, we zullen doen wat we kunnen. Als je dat nu eerlijk doet, dan ga je ontdekken dat er steeds meer mogelijkheden zijn, er komt een periode dan zeg je: ja, maar nu ga ik niet meer, man, ik word er gek van, ik hou dat gewoon niet uit, alles loopt me tegen. En als je dan toch vast kunt houden aan die geestelijke bewustwording in je, dan ga je weer een stap hoger, want nu kom je op een peil waarbij de geestelijke bewustwording, dus ook de ethische beschouwing omtrent wereld en eigen zijn, overgaat in een esoterische realisatie, waarbij op den duur de materie

ondergeschikt wordt aan de Kracht van de Geest. Als we zo'n mens hebben, dan krijgen we de kleine wonderdoeners. Ze realiseren zich dat meestal maar heel gedeeltelijk, maar ze kunnen soms een mens zo eens even aankijken, dan is het net of ze met een hele hoop kracht weer naar huis gaan. Ze strijken zo eens een keer over het hoofd van een ziek kind, het kind wordt beter. Ze zijn zichzelf nog niet bewust van wat ze doen, maar ze hebben nu de kracht gekregen en nu wordt in hen natuurlijk het verlangen wakker om meer te helpen. Kunnen ze dan ontkomen aan die, voor een mens noodlottige tendens om te zeggen: want ik genees en ik doe het en ik zie en..... Dan krijgen ze meer en meer contact met persoonlijkheden die hun ook leren: wij helpen je nu wel, maar dat doen we ook niet met eigen krachten, maar luister eens naar ons. Dus dan zijn we eigenlijk al zo'n beetje in - volgens Rooms-katholieke term - de kern van de heiligen doordrongen.

Die mensen heten bij vele esoterische richtingen, de volledig Ingewijden. Ze zijn als het ware zo doordrongen van een contact met grotere Waarden, dat zij langzaam maar zeker treden voor het aangezicht van grote Krachten, opperpriester. En eerst wanneer je hogepriester of opperpriester bent, dus de volledigheid van bewustwording op aarde uitdraagt. En, denk erom, geen mens kan u maken tot zoiets, ze kunnen niet tegen u zeggen: hier heb je een mijter en een kromstaf en een mooie mantel, nu ben jij hogepriester. Dat kunnen ze niet, maar ze kunnen wel zeggen: "hé, wat is dat een rare kerel, maar hij maakt ons een beetje gelukkiger", of, "moet je zien die vrouw, eigenlijk is ze oerlelijk, maar het is net of er een beetje zon mee meegaat". Ja, hoe gelukkiger u de mensen maakt, dames, hoe meer u moet rekenen dat anderen kritiek hebben op uw uiterlijk. Weet u waarom? Omdat ze dan tenminste hun eigen beter uiterlijk als een tegenwaarde kunnen stellen. Dat doen de onbewusten. Maar dat is zo even een klein zijsprongetje, ik heb niet zoveel tijd meer, we moeten opschieten, anders kom ik niet eens klaar met het eerste hoofdstuk.

Kijk, nu bent u op een punt gekomen dus dat u hogepriester bent, maar nu heeft u grotere kracht, meer kennis, u heeft zuiverder leiding. Nu moet u er ook wat mee gaan doen. U moet als het ware nu werkelijk werk gaan doen op aarde, u moet zorgen dat de zaak in orde komt. En dan kunt u dat misschien niet meer alleen af, want de schepping verloopt volgens een bepaalde Wet, en u als hogepriester of hogepriesteres, kent die Wetten nog niet precies.

Dan krijgt u dus de Inwijder. Er komt iets of iemand bij u en vertelt u een paar geheimen. En wanneer u nu uw eigen persoonlijke machtswoord gebruikt, dan klinkt dat a.h.w. aan in zoveel sferen dat een volledige bewustwording van het ogenblikkelijke probleem zich voordoet.

U voelt a.h.w. hoe dit volgens de Goddelijke Wet moet worden opgelost. En dat is natuurlijk erg prettig, het is voor u stoffelijk gezien lastig, omdat het u heel veel verplichtingen oplegt die u anders terzijde zou kunnen leggen, dat gaat niet meer. Maar daarmee reikt u naar de hoogste trap van het mens-zijn. Want als u overgaat uit zo'n bestaan, dan kan het zijn dat iets van dat werk onafgemaakt is blijven liggen. En als de tijd dan gunstig voor u is, dan keert u onmiddellijk terug en zet u dat werk voort, stoffelijk of geestelijk, zoals dat het beste uitkomt. Soms wacht u duizenden jaren voordat u weer die zending, die taak kunt voortzetten en vervolgen. Maar hoe het ook zij, u zult altijd in u hebben de kracht om verder te gaan.

U bent niet meer geketend zoals een normaal mens die overgaat, aan een bepaalde bewustzijnssfeer, uw wereld ligt niet horizontaal meer maar verticaal. Ze gaat van de hoge bewustwordingssfeer tot de laagste en u kunt in die twee sferen overal, op elk vlak werken en zelfs de voertuigen bezitten die passen op dat vlak. Dat is natuurlijk altijd erg prettig als je dat hebt, maar als veel mensen dit vlak bereiken, wat is dan het resultaat? Als veel mensen dat vlak bereiken, dan worden de Goddelijke Wetten zo duidelijk kenbaar en stoffelijk uitgedrukt in het leven van die mensen, dat anderen niet meer wagen tegen de Goddelijke Wet te zondigen. En dan vervalt dus eigenlijk de esoterie langzaam maar zeker, het is geen geheime leer, een hoogstaande filosofische leer, berustend op waarheden enz. Er is een levenssfeer geschapen. En een ieder die in die sfeer komt leeft daarin mee. Maar dan wordt ook de lichamelijke voertuigelijkheid steeds minder nodig, want onze ethiek, onze levensbeschouwing beweegt zich op zo'n zuiver geestelijk peil, dat we daar stoffelijk nog maar heel weinig kunnen doen. Op dat moment bereikt de mens de hoogste trap, want hij leeft met, maar niet meer gebonden aan de materie. En dat is voor deze mensheid nog wel een heel trapje weg.

Nu heb ik daar een heel aardig betoog gegeven, vrienden, maar ik vind het zo langzamerhand de tijd worden om het medium een ogenblik rust te geven. Ik zou willen zeggen: voorzitter, teken aan waar we gebleven zijn en herinner ons eraan dat we verder gaan, want het lijkt me toch wel een onderwerp dat de verdere beschouwing ten zeerste waard is. En dan mag ik u

allen nog danken voor uw welwillend gehoor en de prettige wijze waarop u ook mijn betoogtrant hebt aanvaard en ik wens u dan natuurlijk daarbij ook nog een prettige pauze. Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden.

"Vragenrubriek". Persoonlijke vragen zijn uitgesloten, al het andere is welkom, voor zover wij daar een goed antwoord op kunnen geven.

Vraag: De vorige week is gesproken over het kernpunt Utrecht, van waaruit een grote geestelijke actie zou beginnen. Waarom juist vanuit Utrecht, heeft deze stad bijzondere eigenschappen?

Antwoord: Nu, ik zou zo zeggen: ze is in ieder geval erg centraal gelegen, een bijzondere stad is het nu wel niet, maar toch, die omgeving die schijnt bepaalde stoffelijk gunstige eigenschappen te hebben. Nu geloof ik niet dat er direct is gezegd dat al die ingewijden en die beweging, die kern van die nieuwe bewustwording, dat die nu speciaal in Utrecht zou beginnen en ik zou het voor jullie natuurlijk veel prettiger vinden als het in den Haag was, maar zo is het nu eenmaal niet. Maar ze hebben dus daar die omgeving gezocht. Waarom? Ach, dat zullen ze zelf wel het beste weten. Wij weten in ieder geval dat het die richting uitgaat en dan weten we toch al heel wat, zou ik zo zeggen. Dus meer kan ik daar op het ogenblik niet over zeggen, maar ik zou zeggen: ben je er erg benieuwd naar, hou je oren gespits voor de "berichten-dienst" - al laat die dan op het ogenblik verstek gaan - en dan zal er vanzelf wel meer over bekend worden wanneer we daar zelf wat meer zekerheid over hebben.

Vraag: Wilt u iets vertellen over de verschillende uitstralingen van de mens, welke u waarneemt? O.a. over de kleuren, betekenis en werking van de diverse uitstralingen.

Antwoord: Ja, kijk eens, de uitstraling van een mens dat is iets, dat moet je in drie delen gescheiden zien. Je hebt ten eerste de directe lichamelijke uitstraling en daar zien we zeer sterk in tot uiting komen het lichamenlijk welzijn of niet-welzijn. Daaroverheen als het ware zie je een tweede deel, dat noemen ze ook weleens het begeertelichaam en dat geval dat straalt speciaal uit je begeerten en je hele houding op het moment. Als je erg nijdig bent, dan heb je kans dat het vuil bruinrood wordt, een erg onaangenaam gezicht voor ons, ook niet erg esthetisch. Maar goed..... Daaromheen heb je als het ware de verst reikende uitstraling en dat is die van de geest zelf. En die uitstraling die is een beetje constanter dan die twee andere, die geeft in zijn kleur ongeveer zo aan het punt van bewustzijn en van leven. Dus zoals u een mens beoordeelt naar zijn totale optreden, zo kijken wij eerst naar dat buitenste, dan weten we wie iemand is. Dan kijken we naar die twee binnenste. Is de tweede nu niet in orde en is die eerste mooi, dan zeggen we: daar klopt iets niet. Maar zijn die met elkaar in overeenstemming, dan zeg je: hoe zit het lichamenlijk, "o, die is lichamenlijk ook gezond, dat is een mens die is werkelijk ideaal".

Wat kleuren aangaat, ja, als ik dat nu allemaal moet gaan vertellen over alle drie, dan heb ik voorlopig nog wel wat voor de boeg, dus ik zal me maar eens even houden bij de geestelijke richting.

We kennen een richting die van groen af langzaam maar zeker overgaat tot geel en van geel tot een zeer etherisch goud. Dat is een ontwikkelingsrichting waar in de eerste plaats het geloof een zeer sterke rol in speelt. Elke kleurschakering tussen de genoemde - dat gaat van een bijna zwartachtig groen af eigenlijk - op zichzelf kan natuurlijk weer in verschillende nuances tot uiting komen. Daaraan kun je aflezen dat iemand langs deze weg gaat en dat dus een bepaald punt op die weg werd bereikt.

Dan hebben we daarnaast een tweede weg. Die weg die loopt praktisch van heel erg donker purper, bijna zwart ook alweer, tot zilver over blauw. Die toont aan een ontwikkeling waar de rede zelf nogal bij betrokken is. Dus wij zien daar in dit geval een geestelijke ontwikkeling, waarbij de rede ingeschakeld wordt, het begripsvermogen en hier is niet de kern - zoals bij groen dus - overgave aan het Goddelijke, maar een bewustwording van het Goddelijke. Dan hebben we een derde, die loopt van een heel donker alweer zwartachtig iets waar nog een

rode tint in zit, tot een heel lichtend goud, maar dat is iets rossig. Ik weet niet hoe ik dat moet zeggen. Je kunt het verschil zien, tussen die twee kleuren goud, van het groen uit en van het rood uit, maar het is allebei goud.

En dat loopt dan over allerhande tinten juist, daar zit dat rood in, dat mooie heldere bloedrood bv., die hele fijne tere tinten van roze, alsof de zon opgaat. Dat is de weg van de Liefde en elk van die tinten die daarin gelegen is, geeft dus aan de verhouding die je hebt tegenover het Goddelijke en tegenover de schepping, die geeft als het ware aan de eenheid daarmee.

Nu is de doorsnee uitstraling niet zo ongecompliceerd dat we ze in één van deze richtingen zonder meer onder kunnen brengen, maar we zullen vaak zien dat een uitstraling wisselt, dus dat zij, bv. in kernkleur blauw zijnde, toch ook door dat goud wordt beïnvloed, de uitstraling wordt niet lichtblauw, mooi stralend blauw of zilverig mooi violet, maar er zit een goudachtige tint in, een goudachtige rand soms om. Dat wil dan zeggen dat de weg van de Wijsheid en de Liefde samengaan of de weg van het Geloof bv., die kan ook heel vaak met blauw gecombineerd zijn, dat het Geloof dus de dragende kracht is van de Wijsheid enz.

Zo kun je al die uitstralingen stukje bij beetje gaan ontleden. En over het algemeen kun je dit zeggen: zijn die tinten troebel, modderig dan staat het er niet goed voor, zijn ze helder, haast doorzichtig, dan zijn ze goed ook wanneer die tint nog vaak diep is, dus betrekkelijk laag in de scala van kleur ligt, dan is er toch een veredelende werking, het is zuiver, u moet dus maar zo denken, als u een uitstraling waarneemt en het lijkt net alsof er met een stokje in het water is geroerd, alsof er van die modderwolken in gaan, dat is verkeerd, dat is fout. Is het helder, is het zuiver, dan betekent dit dus een ogenblikkelijke bewustzijnsstoestand waaruit allerhande reinheid en helderheid tot een opgang dwingt. Nu, als u hier niet mee tevreden bent dan zegt u het maar. Ik dacht dat ik er zo wel aardig wat van verteld heb.

Vraag: Bent u in staat waarnemingen te verrichten op, tot dit zonnestelsel behorende planeten en aan te geven in welke bewustzijnsstadia deze planeten en het leven daarop zich bevinden?

Antwoord: We kunnen wel waarnemingen doen, maar het is toch wel heel erg moeilijk om nu grootse conclusies te gaan trekken. Over het algemeen zouden wij kunnen zeggen: het leven van Mars en van Venus bv., twee planeten met nog enigszins aan uw aarde verwante levensvormen, die zijn qua uitstraling vaak erg laag. We zouden dus kunnen aannemen dat de wezens die daar zelf thuishoren, pas in het begin van hun ontwikkeling staan of behoren tot de laagst georganiseerde klasse van wezens, met een heel beperkt bewustzijn. Daarnaast weten wij dat op die twee planeten zich wezens bevinden die een betrekkelijk hoge organisatie hebben, maar het is vreemd, wij zien daar vaak naast het mooie blauw van de bezinning, toch ook een rood licht dat aangeeft strijdvaardigheid, zij het dan ook een strijdvaardigheid die waarschijnlijk niet uit de haat maar uit de liefde voor het zijnde voortkomt.

Dan kennen we op verschillende van de buitenste planeten o.a. Uranus, uitstralingen die naar wij vermoeden, behoren tot kristallisatievormen, maar die moeten dan toch verder zijn in bewustzijnsmogelijkheid dan hier op aarde, want hier blijkt vaak zeer sterk een groene zuivere uitstraling te overheersen. Daarentegen zien we op Jupiter bv. een zeer verwarde uitstraling, die betrekkelijk donker is. Er moet ook daar een zekere bewuste levensvorm zijn, maar die schijnt ten eerste niet erg hoog bewust te zijn, zo te zien, en ten tweede, als je het zo bekijkt tenminste, zou je zeggen: nou, het zijn geen leuke jongens. Dus dat kunnen we zo zien.

Maar nu is het heel moeilijk voor ons om daar nu precies een pijl op te gaan trekken. Natuurlijk, er zijn ook bij ons experts die aan de hand van allerlei waarnemingen, afleiden wat er ongeveer is, maar zet u nu maar eens een Zoeloe-kaffer neer in een sterrenkundig laboratorium, dan weet hij niet waar hij aan toe is, waar de boel voor dient en wat de betekenis is en misschien dat hij bij zichzelf denkt: "nou, die lui zijn ook gek", of hij denkt: "het zijn tovenaars" en dat alleen maar omdat hij niet snappen kan wat er allemaal precies is, hij kan de samenhang niet zien. En dat is nu bij ons ook zo, het wordt vaak erg moeilijk om daar, waar wij als mens geleefd hebben, een inzicht te krijgen in de werkelijke verhoudingen op zo'n vreemde wereld. Dat is erg lastig om je daar een precies beeld van te vormen. Ik heb gehoord, er zijn er bij ons een paar die het heel goed kunnen en het heel goed doen, maar ik moet zeggen: zelf houd ik me op het ogenblik, wanneer ik naar de stof ga, voorlopig maar bij Moeder Aarde, dan weet ik tenminste nog een klein beetje waar ik aan toe ben.

Vraag: Als iemand zeer slecht geleefd heeft bv. Hitler of een ander, die zeer veel leed, wreedheid enz. veroorzaakt heeft, wat staat hem te wachten na zijn overgang?

Antwoord: Ik vind het altijd zeer onverstandig om namen te noemen, want je zegt nu wel dat Hitler slecht geleefd heeft, maar heeft die man dat nu bewust gedaan of onbewust? Dat hij een hoop beroerdigheid de wereld ingeschopt heeft, is wel zeker, maar je weet niet in hoeverre zo'n persoon daar zelf voor verantwoordelijk is, dus laten we nu maar niet gaan spreken over slechte mensen, Hitler, Stalin en wie hebben we nog meer zo voorlopig op de lijst staan?

En laten we er ook niet over praten dat anderen zo goed en zo aardig zijn. Laten we dat nu maar aan de Grote Rechter overlaten, die weet het wel. Maar de oplossing van het probleem zelf is heel eenvoudig: wat je de wereld ingooit als daden, keert tot je terug. Dus m.a.w. als je hier iemand met een keisteen op zijn hoofd slaat, dan heb je de kans dat je zo meteen een hele meteoriet op je eigen kersepit terugkrijgt. Ik wil maar zeggen: wat je doet dat komt terug, en dat komt nog niet eens tot je terug alleen maar zoals je het zelf gedaan hebt, maar zoals je het bedoeld hebt. Houd daar rekening mee, lui? Als je iemand op zijn tenen trapt en je wilt hem zijn voeten kapottrappen, ook al raak je alleen maar een harde neus van zijn schoenen, dan gaat je eigen voetje er op een gegeven moment aan, of iets dergelijks. Snapt u?

En zo is het bij ons ook. En voor zo iemand is dat dus niet leuk. Laten we zeggen: hij heeft een hele hoop mensen bewust leed aangedaan, niet omdat hij het moest, maar omdat hij het zo aardig vond. Zo iemand die zit dan al die kwellingen weer te bekijken, maar nu is het beroerde, hij projecteert voor zichzelf de persoon die hij kwelt, dus hij doet eigenlijk niets anders dan zichzelf mishandelen. Nu, en als je daar een tijdje mee doorgaat, geloof me, dan wordt je het beu en als je er dan niet zo gemakkelijk mee op kunt houden maar toch door moet gaan, omdat je doodgewoon geen edele gedachten meer kunt vinden, nou, blij dat ik kan zeggen: "mijn portie aan fikkie", want ik kan me niets ergers voorstellen.

Vraag: In de Nieuwe Haagsche Courant van 10 apr. jl. las ik dat door de pelgrims twee plaatsen worden aangewezen waar Jezus begraven werd. Ten eerste binnen de oude stadsmuren van Jeruzalem in de Kerk van het Heilige Graf. Dit is het meest bekende graf, waarvan de Kruisvaarders schreven en dat 1700 jaar lang het doel is geweest van vele duizenden pelgrims. Ten tweede "het graf in de tuin" dat in 1883 door Generaal Charles Gordon werd ontdekt, dat in uiterlijk voorkomen nauwkeurig beantwoordt aan de Bijbelse beschrijving, zie Johannes 19 vers 41. Kunt u ons hierover nader inlichten?

Antwoord: Het spijt me voor al die mensen die daar 1700 jaar dan op de verkeerde plek terecht zijn gekomen, maar ik moet zeggen, het was inderdaad zoals het in de Schrift staat en niet zoals het nu toevallig in een kerk terecht is gekomen. Misschien erg jammer, maar aan de andere kant, ik denk dat God goed genoeg is om niet te kijken naar het plaatsje, als de bedoeling maar goed is. Ik zou zeggen: dat is nogal gauw de wereld uit, hè? Als je er nog wat over te zeggen hebt, als je zegt: "ik vind het veel te kort", dan wil ik er nog wel een staartje aan doen, hoor. Ik bedoel, dat is een onderwerp daar kunnen we direct een kort en concreet antwoord op geven, daar behoeft geen gekwispel bij.

Vraag: In de Handelingen van de Apostelen lezen wij een tamelijk uitvoerig verslag over de bekering van Paulus, eerder genaamd Saulus, "blazende nog dreiging en moord tegen de discipelen des Heren", op de weg naar Damascus. Hebben die gebeurtenissen zich letterlijk afgespeeld als in Handelingen 9 geschreven staat, of is het anders met Saulus van Tarsen, de latere Paulus, gegaan, dan men het heeft willen doen voorkomen?

Antwoord: Ja, kijk eens, je begrijpt dat je over een bekende prediker en kerkvoogd niet de hele waarheid zegt, maar waar het nu toch op aan komt is dit: Saulus werd verblind door het Licht Gods. En nu kun je daar stoffelijk blind van maken, maar dat was niet zo, hoor. Maar die goeie man die had een geestelijke bewustwording zo groot, dat hij het niet verdragen kon en daardoor liep hij gewoon met zijn hoofd tegen de muur aan, als er een muur in de buurt was. En toen hebben de Christenen hem inderdaad opgenomen en toen heeft hij dan heel voorzichtig en langzamerhand toch verteld wat er gaande was. Maar nu kun je wel begrijpen dat die Saulus ook al niet erg vertrouwd was, de zeloot, want anders dan hadden ze hem niet over de muur neer behoeven te laten een mandje, dan had hij wel rustig naar buiten kunnen wandelen. Maar die man was al een hele tijd in tweestrijd en zeg je: zo'n briesende moordlust, ja, hoe gaat het vaak? De mensen twijfelen aan iets en toch, die twijfel niet willen erkennen, die lopen vaak veel harder van stapel dan iemand die overtuigd is, die schreeuwen veel harder. Ik denk dat het daar wel aan gelegen zal hebben. En ja, Paulus is altijd gebleven wie hij was, want dat was een stijfkop zonder weerga, hoor.

Maar aan de andere kant, hij bedoelde het goed en hij heeft het Christendom veel goeds, naast ook heel veel kwaads gedaan. Het kwaad is overigens niet aan Paulus te wijten, maar aan degenen die Paulus graag aanhalen, om daarmee dan andere uitlatingen van de Evangelieën zelf te interpreteren, want dan gaan ze interpreteren wat een mens schrijft, wat een mens denkt vanuit zich, over een waarde die op zichzelf kosmisch is, ze gaan de zaak beperken. En daar kan Paulus ook niets aan doen, dus laten we maar zeggen: Paulus, al heeft hij dan niet letterlijk alles ervaren, hij heeft toch wel iets dergelijks doorgemaakt en hij heeft gedaan wat hij kon om, wat hij in zijn tijd van twijfel misdaan had, goed te maken. En als er zo iemand komt en ik kom ook nog eens weer in een positie waar ik een pet moet dragen, dan neem ik deze voor zo iemand graag af.

Vraag: Petrus, de oudste discipel van Jezus, die in twee tamelijk lange zendbrieven zich richt "aan de vreemdelingen verstrooid in Pontus, Galatië, Kappadocië, Azië en Bithynië". Petrus een ongeletterde visser. Is het aan te nemen dat hij de schrijver van die algemene zendbrieven was? Hoe denkt u hierover?

Antwoord: Ik zou zeggen: waarom zou hij het niet zijn? Ten eerste had hij al een hele tijd in kringen geleefd waar geletterden toch wel degelijk een grote invloed hadden, denk maar eens aan die vriendenkring van Jezus, daar waren sommige tollenaars bij, denk maar eens aan Nicodemus bv. En die lui die wisten heus wat schrijven was, zelfs voor ze bekeerd werden, met dubbel krijgt. Denkt bv. aan Jozef van Arimathéa, die geneesheer was enz. Die Petrus zal heus wel een hele hoop opgestoken hebben. En als hij dan zelf misschien niet zo fiks en vlug met de pen was, dan had hij toch van zijn Meester en van deze mensen genoeg geleerd om de zaak goed uit te drukken en dan zal hij wel heel rustig gedaan hebben, wat iedere zakenman tegenwoordig nog doet, iemand gezocht hebben die met het schrijven zelf buitengewoon goed was en die gedictieerd hebben wat er moest gebeuren. En ja, een goeie secretaris die zorgt dat je geen stomiteiten uithaalt, dus die zal het taalkundig verbeterd hebben. Maar ik kan mij toch voorstellen dat die eerste Christenen voor Petrus zoveel respect hadden, dat ze niet de betekenis van één woordje durfden te veranderen wat hij dicteerde. Is dat nu eigenlijk niet doodeenvoudig, ik bedoel dat kun je je toch zo voorstellen, nietwaar? Stelt u zich nu eens voor dat u een wereldconcern gaat leiden - of dat nu een godsdienstige zaak is of een zakelijke aangelegenheid, u heeft veel te doen - dan heeft u toch altijd een paar mensen die u helpen, en zeker de Christenen die onder elkaar toch - in de eerste tijd vooral, tegenwoordig mankeert er nog wel eens wat aan - broeders en zusters waren.

Vraag: Heeft de zonsverduistering invloed op het wereldgebeuren?

Antwoord: Nu, ik kan het niet precies zeggen, want er zijn een hoop inboorlingen van die zonsverduistering bijna mataglap (stapelgek; Red.) geworden, dus je zou je voor kunnen stellen dat een of ander gek idee is uitgebreed onder die invloed, toch nog naar voren komt. Maar op zichzelf, nee, het is wel een invloed, maar die invloed die past toch volledig in het bestaande wereldgebeuren. Het enige wat je er van kunt zeggen is, dat die zonsverduistering over het algemeen de hartstochten iets feller op doet vlammen en vooral de angst. Dus dat komt dan wel tot uiting, een beetje heftig, een beetje venijnig. Maar het wereldgebeuren dat is al zo doorspekt met allerhande venijnigheden, dus een meer of minder maakt zoveel niet uit. Ik zou dan ook willen zeggen: laten we ons van een zonsverduistering maar niet teveel aantrekken, laten we maar liever zorgen dat het beetje geestelijk Licht dat we zelf nog hebben, dat dit niet verduisterd wordt. Als dat gebeurt dan heeft het heel wat meer invloed op het wereldgebeuren. Nou, nu jullie weer.

Vraag: Was het drama van Mayerling moord of zelfmoord?

Antwoord: Nou, ik weet het niet, maar ik geloof dat je het verstandigst doet om eens naar een of andere filmproducent te gaan, die heeft er zo'n stuk of zes en die heeft er passende oplossingen voor. Ik voor mij geloof - ik kan het niet bewijzen, ik weet het niet zeker - dat hier sprake was van zelfvernietiging geforceerd door omstandigheden, dus van een toestand waar niet meer van een geestelijk normaal bestaan kon worden gesproken. Maar ik heb niet het genoegen om de oude persoon ontmoet te hebben en om eerlijk te zeggen: zulke zaken, nou ja, goed, kijk eens als ik nu in elk geval dat raadselachtig is, moet gaan kijken, dan moet ik ander werk gaan doen, dan moet ik assistent worden bij een politiesecretaris of zo iets. Nou, hoor ik er nog wat van, van een ander die er meer van weet, dan geef ik het nog wel door, maar zolang hebben we de tijd ook niet meer, dus ik hoop dat je het daar even bij wilt houden.

Vraag: Hoe denkt u over crematie?

Antwoord: Als kleine jongen deden we, even doppen. Maar crematie daar denken we eigenlijk zo over. Als je geestelijk vrij bent van dat lichaam, dan verlang je er heus niet naar terug, dus dan ben je helemaal niet meer daar aan gebonden. En of ze het nu al marineren, pekelen of verbranden, dat maakt heel weinig uit. Per slot van rekening, u lijdt er toch ook niet onder als uw oude colbertjasje, of je oude japon die je uitgetrokken hebt, ergens bij de vodenraper uit elkaar getornd wordt of verbrand? Nou dan. En ja, voor diegenen die er geen afstand van kunnen doen, het is beroerd, hè, maar aan de andere kant is het voor hen misschien toch wel goed dat ze, ondanks de pijn die er mee gepaard gaat, meteen dat jasje kwijt zijn, want als ze dat steeds erger en erger uit elkaar gaan pluizen, dat je op het laatst niets meer hebt als gaten met een paar botjes erbij, dan lijkt me dat ook zo'n gezellige toestand niet. En dan moet je maar eens praten met een helderziende, die zal het je wel vertellen, dat er inderdaad nog van die exemplaren zijn die op aarde rond blijven wandelen met zo'n lichaam dat al niet meer in goede staat verkeert, een schrik voor de waarnemer, een reuze onaangename invloed, een verschrikking voor zichzelf, voortdurend lijden daaronder.

Maar je moet natuurlijk wel uitkijken dat je niet zegt: o, is hij dood dokter, zet hem maar op een gaspitje. Dat moet je niet doen, je moet eerst de geest de tijd geven om die band te verbreken, maar is er rijkelijk tijd voor geweest, nou dan zal er niets op tegen zijn, hoor, dan is het een hele zindelijke manier om de zaak op te ruimen. En alles wat er in dat lichaam was, blijft bestaan, er gaat niets teniet, alleen het krijgt een beetje een andere vorm. Dus, enfin, laten we daar niet over praten, want dan komen we op onsmakelijke onderwerpen terecht.

Vraag: Uit uw diverse antwoorden blijkt, dat u van de tegenwoordige aardse zaken zeer goed op de hoogte bent. Ik neem aan dat u een en ander rechtstreeks opvangt, dus zou u kunnen horen wat de mensen onder elkaar bepraten. Als dit zo is, dan zijn onze geheimen aan de geestenwereld bekend.

Antwoord: Nou als we toevallig in de buurt zitten, ja, maar we hebben een voordeel boven de mensen wat dat betreft, we klappen niet gauw uit de school, hoor. Maar het is wel zo dat wij heel vaak, vooral waar het belangrijk lijkt voor de ontwikkeling op aarde, dus ook voor de geestelijke invloeden die daar werken, dat we zo even gaan kijken, en ja, dan zit je vandaag in de werkkamer van mijnheer Dulles, en overmorgen dan zit je eens op bezoek bij McCarthy en dan ga je weer eens even kijken bij Malenkov of hoe ze allemaal heten. En ja, daar hoor je een hele hoop, maar dan moet je erg oppassen dat je niet te veel uit de school klapt, want anders dan zou er direct de een of andere schrandere persoon zijn en die zou zeggen: o, dat medium weet wat er in Kremlin gebeurt en die weet wat er daar gebeurt, hup, pikinski, voor de geheime dienst, we hoeven geen mens meer op reis te sturen, we krijgen het franco thuis. En daar zullen we natuurlijk zalig (lekker?) voor oppassen, dat begrijpt u wel.

Maar het is dus werkelijk zo, en daar zijn er ook – dat wil ik er wel bij vertellen, èn van onze groep, èn van vele andere groeperingen van de hele grote Broederschappen van de Lichtende Sferen – die apart eigenlijk naar de wereld gaan om waar te nemen, dat zijn zo gezegd de controleurs. En als we nu hier vanavond bv. werken en we zouden iets gezegd hebben wat op zichzelf misschien goed en goed bedoeld, toch een verkeerde uitwerking had, dan zou zo'n controleur bij ons komen en zeggen: denk erom jongens, dat experiment loopt niet goed af zo, zorg dat je de zaak verandert en verbetert, begrijpt u? Nu ja, dan doe je dat natuurlijk als een verstandige geest. Een mens zou zeggen: kerel, je bent gek. Enfin misschien zeggen ze ook wel: je hebt gelijk. Laat ik de mensheid niet zo afkraken, ik heb er zelf ook bij gezeten en ik heb menige strijd over zuiver menselijke zaken met mijn vrouw zaliger gehad, dat kan ik je wel verzekeren. Dus, ik zal mij niet aardiger voordoen dan ik ben.

Vraag: Kiezen wij onze eigen ouders?

Antwoord: Nu, over het algemeen let je niet zo erg op die ouders, uitzonderingen zijn er natuurlijk, bv. wanneer je speciaal reïncarneert met de bedoeling om in de buurt van een bepaald persoon te leven, gebonden of gekoppelde ontwikkeling gedurende heel veel perioden. Maar meestal kijk je eerder naar de sfeer die je bevalt. Dus, als ik een vergelijking zou moeten maken: je bent met een paar lui van de soos naar huis, een beetje vroeg. Dan zeg je tegen elkaar: jongens, we gaan nog ergens zitten. Dan kijk je welk lokaal je het beste bevalt. Ontmoet je daar nu vrienden of onbekenden, dat weet je ook niet, maar je gaat naar binnen omdat de sfeer je aantrekt. En zo gaat het nu ook met incarneren, je let meestal meer op de sfeer dan op de ouders. Er zijn uitzonderingen op het geval, hoor. Ik zal je zeggen: als de

hoge omes voor werk naar de wereld gaan, dan zoeken ze niet alleen de ouders uit, maar ook nog zelfs de ouders van die ouders. Dus dat is dan al helemaal in kunnen en kruiken lang voordat ze eraan beginnen. Maar ja, dat kunnen wij eenvoudige mensen ons nu niet permitteren, wij moeten nog zoveel ervaring opdoen, omdat we het verstand niet hebben om verstandig te kiezen. En dan kies je vaak het verkeerde vanuit menselijk standpunt, want dan krijg je precies wat je wilt hebben, niet. Maar daardoor leer je een hele hoop, dat kan ik je verzekeren.

Maar daarom voor de ouders even, zo even tussen neus en lippen door, die kinderen die hebben u niet gekozen, maar die hebben uw sfeer gekozen, uw levenssfeer. En die sfeer die kan ze soms tegenvallen, ondanks alles wat je ze geeft. Dus nu moet je niet te gek uit je ogen kijken als die kinderen proberen op hun manier met het leven klaar te komen. Als ouders heb je dan de taak om te zorgen dat het niet te ver gaat, desnoods, Spaans riet was het in onze tijd, tegenwoordig zijn ze wat zachtzinniger, maar de hele hand als het niet anders kan.

Maar dat gaat alleen maar de uiterlijkheden aan, je kunt nooit verwachten dat je de smaak of de keuze en de zin van het kind en het ervaren van een kind kunt regelen, dat gaat niet.

En als dat nu heel sterk van je verschilt, dan is dat misschien erg jammer voor je, maar dan ben je toch wel aan zo'n geïncarneerde verplicht om hem of haar de kans te geven, op eigen manier de oplossing van het leven te vinden. Dat hoort er zo even achteraan. En nu zal ik vanwege de tijd ook kortaf worden, dus...

Vraag: Is het aan vorige levens toe te schrijven antipathie en sympathie?

2. Hoe lijken u de theorieën van dhr. Dijkstra? De aarde zou plat zijn en de zon geen bol. Deze zou een schaalvorm hebben met de open kant naar boven. De zon beschrijft niet alleen een cirkel over de aarde maar gaat ook spiraalvormig omhoog en nog meer theorieën van genoemde heer over dit onderwerp heb ik gelezen. Wat denkt u daarvan?

Antwoord: Och, ik denk dat mijnheer Dijkstra bij zijn theorieën toch sommige, zeer wel bekende feiten, helemaal verwaarloost en over het hoofd heeft gezien.

En wat dat betreft: voorlopig blijft de wereld nog wel rond. En als ze eenmaal plat is... ja, dat is die man met die Zuidpool, hè? Als je over de Zuidpool heen tippelt, val je van de aarde af. Nu ja, het gekke is dat onder die Zuidpool - daar heeft misschien die mijnheer niet aan gedacht - daar liggen ertsen, daar ligt steenkool, uranium en petroleum. Nu zouden die ertsen nog aan de rand kunnen zitten van de pannenkoek, maar het lijkt mij toch erg onwaarschijnlijk dat vroeger, in oude tijden, voorhistorische wouden met voorhistorische monsters, precies op het randje van de aarde gebivakkeerd hebben. En als er steenkool en petroleum is, dan moeten daar een wereldzee en een vasteland geweest zijn met zekere plantengroei. Dus, nu ja, de rest die zoek jezelf maar uit..., maar ik bedoel: hij heeft wel een paar dingetjes over het hoofd gezien.

En nu die kwestie van die levens. Kijk eens, invloed van vorige levens op antipathie en sympathie, dat is soms wel erg sterk uitgedrukt, hoor. Het kan wel eens een keertje zo zijn, maar soms dan is een antipathie: Wat ziet die vent er slecht geschoren uit, hij heeft zijn schoenen ook niet gepoetst en heeft rouwrandjes onder zijn nagels, wat een onsympathiek individu.

En omgekeerd: o, wat is dat een aardige kerel, hij schijnt me nogal aardig te vinden. Ja, je lacht er even om, maar heel vaak merk je dat op, je realiseert het je maar half en dan zeg je: ik vind die mens aardig of niet aardig. Dus gooi dat nu niet alleen maar op die vorige levens, want dan zou je je vaak vlijen met een hogere geestelijke ontwikkeling dan je hebt. Je berust n.l. nog heel veel op halfbewuste waarnemingen die vaak voor sympathie en antipathie mede bepalend zijn. Nou, nu hoop ik dat ik het met dat kortaf niet al te kortaf gemaakt heb, maar ik zal "Het Schone Woord" ook nog even de kans geven en we voelen zo langzamerhand dat het medium ook wat moe gaat worden. Dus tijd voor "Het Schone Woord" en tijd voor mij om goedenavond te zeggen, wat hiermede gedaan is.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

Ik mag vanavond voor u "Het Schone Woord" behandelen. Ik zou dat graag doen in poëtische vorm en ik zou daarvoor graag van u hebben 5 onderwerpen in één woord uitgedrukt.

Reactie: Vreugde - Waardigheid - Thuisvaart - Barmhartigheid - Impulsief.

Spreker: Uitgegaan zijnde in 't Al, nu op de thuisvaart, impulsief door barmhartigheid geleid, vinden wij in waardigheid de ware vreugde. Acceptabel?

Reactie: Ja.

VREUGDE

Lachend over het land
Zie ik de zonne gaan,
En in de wolken lijkt het mij
Dat lichte engelen staan.
M'n schreden gaan gedragen
Door de veerkracht van de aarde,
Mijn hart is licht, ik ben zo blij
En het leven heeft een waarde
Te groot haast om nog te verwerken.
Waaruit die vreugde, waaruit deze kracht?
'k Ben op thuisvaart.
Ik voel dat een einde gebracht
Is, de daling en steeds dieper in stof
Ik mag tot den Vader weer gaan.
En daarom voel ik het harte mij blij
En vreugdig opengaan en het licht in mij
Leidt mij impulsief en zonder
Denken, overwegen,
Om te delen overal de goddelijke zegen
Zo rijk aan mij gebracht.
Barmhartigheid, ach, is het 't woord
Dat waarde heeft,
Is 't eerder niet Gods Liefdekracht
Die in mijn wezen leeft
En als een impulsieve barmhartigheid
Breekt uit heel mijn zijn?
Ik ga naar den Vader, ik ga naar huis,
Rein wordt ik gemaakt in Zijn vuur.
Juichend en jubelend in het uur
Dat is de bevrijding
Naakt ga ik door de wereld.
De haat, de vrees gestaakt
Ben 'k vrij. Niet zonder waardigheid
Schrijd ik tot God m'n Heer.
Want ziet, Zijn Licht, Zijn Kracht
Zij stralen door mij uit
En Hij ziet op mij neer
In waard'ge vreugde.
In wonder-waard'ge dans
Ga ik het laatste deel van de weg
Op tot een eeuwigheid.
Thans nog gaan mijn voeten
De sferen door en de wegen der stof,

Maar mijn hart voelt reeds het Vaderhuis nabij
En m'n mond spreekt den Vader steeds lof,
Hoe kan ik anders dan vreugdig zijn,
Hoe kan het leven zijn anders dan schoon?
Want mijn God, mijn Schepper
Leeft in mijn hart
En kiest ook mij tot woon
Van Zijn Bestaan, Zijn Licht, Zijn Kracht
En Zijn Barmhartigheid
Zijn het, die van mij gaan en geven Licht,
En geven vreugd aan wie hem vatten kan.
Zo ga 'k het pad der eeuwigheid
Vreugdig, lachende, bereid
Tot elk offer, want God, God
Glimlacht tegen mij.
En daalt het zijn tot nacht
En duisternis, Hij is het Licht,
Mijn vreugde en mijn kracht.

En daarmee besluit ik voor u deze avond, vrienden. Goedenavond.